

O čem by se mělo mluvit

Veřejný prostor - což je ostatně i prostor nástěnných novin A3 - je až po okraj naplněn tématem tzv. uprchlické krize a všemi skandály a špatnostmi, které se v souvislosti s ním dějí. Ač se jedná bezesporu o velice důležité téma, zakrývá problémy, které jsou bolestně přítomné v naší společnosti a na které bychom se měli zaměřit. Ti u moci, ať již ekonomické či politické, musí skákat radostí nad vši tou energií a aktivitou, která je místem oprávněného odporu proti nim zaměřená proti zoufalým lidem prchajícím za normálním životem bez války a utrpení.

Jako typický příklad zastíněného problému nám může posloužit chystaná Transatlantická zóna volného obchodu (TTIP) otevírající dveře velkému byznysu a propůjčující dosud nevídané možnosti pro prosazování pochybných zájmů velkých korporací. Zatímco v Německu nedávno proti TTIP demonstrovalo asi čtvrt milionu lidí, v ČR není po adekvátní zpětné vazbě ani vidu, ani slechu. Pozornosti se jí tu dostává snad pouze od nepoučitelných „potížistů“, jako jsme například my, anarchisté.

Ani nemluvě o nedávno schváleném prolomení těžebních limitů na severu Čech, které by snad kdykoli jindy bylo zásadním tématem a určitě by se proti němu zvedl zasloužený odpor. Místo toho jsou na akcích konaných proti prolomení k vidění takřka jen dlouhodobí aktivisté a členové profesionálně aktivistických organizací à la Greenpeace. Zatímco média propírají skupinky uprchlíků, kteří sem omylem zabloudí, nebo nejnovější Zemanův skandál, těžaři si mnou ruce.

Zatímco ze sebe xenofobní demagogové chrlí lež za lží, politici se přetahují o nesmysly a Západ s Východem si

poměřují rakety, policie vesele buzeruje a zastrašuje za naprosté apatie veřejnosti sociální aktivisty a anarchisty snažící se o změnu společnosti k lepšímu, konstruuje šílená obvinění a hřeje se na výsluní své nedotknutelnosti. A jak by ne, když sociální aktivismus pro nemalé množství lidí znamená „sluníčkářství“ a pro ty zaslepenější vlastizrada.

Je smutně ironické, když se stále ukazuje, že jsou to především ti, kteří poukazují do zbláznění na negativní projevy islámu v oblasti rovnoprávnosti žen a sexuálních menšin, kdo současně zastávají krajně konzervativní, sexistická a homofobní stanoviska. V zemi, kde je tristně nízké povědomí o problematice znásilnění a lidem s menšinovou orientací se stále nedostává adekvátního respektu, nastává panika při pohledu na ženu se zahalenými vlasy.

Co na tom, že se naše životy v kapitalismu podobají deprimujícímu kolovrátku práce, spánku a utrácení peněz? Že je svoboda redukována na možnost výběru mezi Colou a Pepsi, demokracie na kus papíru vhozený jednou za pár let do urny a etika na zásadu „pohoda, hlavně že z toho mám prachy“? Vždyť do Evropy přichází někdo, koho jsme v životě neviděli!

Opravdu budeme nadávat na uprchlíky, Romy, homosexuály nebo kohokoli jiného, kdo bude zrovna trendy obětí beránkem, místo toho, abychom začali racionálně hledat skutečné problémy a řešení? Je jen otázkou času, kdy se objeví teorie, podle které i za špatné pracovní podmínky, buzeraci v práci, sociální nejistoty a řadu dalších souvisejících průserů, které se dotýkají mnoha tisíců lidí, mohou ti nejvíc utlačovaní.

Jsme zvyklí, že donekonečna opakujeme věci, které téměř nikdo neposlouchá a jsme vysmíváni, sledováni a občas perzekvováni za své aktivity. Tak to bylo za každého režimu, je a pravděpodobně i bude. Tentokrát ale doufáme, že naše sdělení nezapadne. Doba je zmatená, a právě proto nesmíme připustit, aby veřejný prostor ovládly demagogické nabídky snadných řešení těžící z momentální hysterie, v jejichž stopách vždy kráčí dalekosáhlé problémy, které jsou nesrovnatelně větší než příčina oné paniky. Vystrašená společnost je vždy společností, která je vstřícná k různým fašizujícím hnutím a souvisejícímu utahování šroubů v zájmu falešného pocitu bezpečí a bezbranná vůči snahám velkého byznysu a na něj navázaných politiků prosazovat své zájmy, které jsou zpravidla v opozici k zájmům obyčejných neprivilegovaných lidí.

Musíme být jednotní. Nenechme se strhnout hysterií, myslíme a nepodléhejme demagogům, i kdyby měli zastání u většiny našeho okolí. Buďme aktivní a stavějme se proti tomu, co otravuje naše životy a životy ostatních. Držme se zásad svobody, rovnosti a solidarity a na jejich základech se snažme o přeměnu společnosti k lepšímu - do stavu, kdy bychom nebyli zavaleni zprávami o tragédiích a kauzách, které ohrožují naši společnost. Do stavu, kdy by lidé nemuseli utíkat ze svých domovů a následně čelit buzeraci a rasismu v zemích, které si vysnili coby ostrov svobody a tolerance.

Je toho mnoho, co je zapotřebí udělat a čeho by se měli chopit lidé, kterým není lhostejná budoucnost společnosti.

Tak pojďme na to.